

de to Alternativer, som ere opstillede, er det sidste det, som vil blive det praktiske. I Lovforslagets § 13 siges der om Stattecommissions Medlemmer: „at hverken hans egen Indtægt eller nogen Deel deraf bliver at ansætte i den paagjældende Commune“, og i Betænkningen fordres det, at Stattecommissairerne skulle være fuldkommen uafhængige af Communerne; men skulle de være uafhængige af Communerne, kan heller ikke Spørgsmaalet om deres Indtægts Ansættelse fortæres under Communerens Afgjørelse. Følgelig maae Stattecommissairerne vælges udenfor den Kreds, hvorom der er Tale. Men selv afeet fra dette, og selv om Stattecommissairen vælges i Kredsen, vil Finantsministerens Interesse, der gaar ud paa, at en tilstrækkelig høj Skat bringes frem, føre ham til at sørge for at udpege Mænd, der ere ganske udenfor de locale Indflydelser, og naar det er hans Opgave, troer jeg ogsaa, at han maa komme dertil, at han vælger Mænd, der ikke have den locale Indsigt. Sagen er i den Grad lagt i Finantsministerens Haand, at der kun vælges for een Vigning; er Finantsministeren misfornøiet med Stattecommissairens Virksomhed ved den enkelte Vigning, faaer han sin Afsted, og der udnævnes en anden Mand, som i høiere Grad varetager Statskassens Interesse. Det er altsaa disse to Autoriteter, der ere stillede ligeoverfor hinanden, den ene Autoritet, Kommunen, som har den fuldstændige Evne til at udfinde den rette Indtægt, men ikke i samme Grad Villien, og ved Siden af den en anden Autoritet, som har i højeste Grad Villien til at udfinde Indtægten, men mangler Evnen, og saa indretter Lovforlaget det høist Forunderlige, at der fra den ene af disse to Autoriteter, som hver for sig mangle nieget væsentlige Betingelser for at komme til det rette Resultat, skal være en Appel til den anden. Det hedder i Betænkningen, at Stattecommissionserne maae kunne omstøde den af de communale Myndigheder foretagne Vigning, og saaledes er det ogsaa gaaet over i Lovforslagets § 18, hvorefter Stattecommissionsen kan kassere den Vigning, der er foretagen af Sogneraadet. Derfor erkjendes det ogsaa i Betænkningen, at denne Ordning er høist util-

fredsstillende, og at, vilde man blive staaende ved den, vilde man udsætte sig for i endeel Tilfælde at faae det Rigtige forandret til det Urigtige. Det vil altsaa i mangfoldige Tilfælde blive Resultatet af Appellen fra Sogneraadene til Stattecommissionserne, at man vil faae Communens rigtige Resultater forandrede til det Urigtige, og for at modvirke denne høist ubehagelige Omstændighed indrettes der en anden Autoritet, som skal være den overordnede, nemlig Overstattecommissionsen. Nu bliver det altsaa Spørgsmaalet, naar Loven skal virke paa en nogenlunde heldig Maade, om disse Overstattecommissionser give nogen særdeles Garanti for Paalidelighed, om det navnlig kan ventes, at de ville være bedre istand til at udfinde det rette Resultat end Stattecommissionserne. Dette blev vidtløftigt udviklet af det ærede Medlem fra Fredericia (Gad) ved anden Behandling. Han kom til det Resultat, at man ikke kunde antage, at Overstattecommissions Resultat vilde blive mere paalideligt og betryggende end Stattecommissionsens. Dertil skal jeg slutte mig. Jeg skal tilføie, at naar det hedder i Betænkningen, at Overstattecommissionserne „forekomme os sammensatte og ordnede paa en særdeles hensigtsmæssig Maade“, saa afhænger dette af, hvad man tænker sig ved Ordet hensigtsmæssig, navnlig i hvilken Hensigt man har sammensat Overstattecommissionsen, som skeet er. Sagen er nemlig, at, naar man har sammensat Overstattecommissionsen med det Maal for Øie, at Communerne altid skulde have Uret ligeoverfor Stattecommissionsen, saaledes at Communerne i Conflict med Stattecommissionsen kunde være sikke paa altid at trække det korteste Straa, saa er Overstattecommissionsen sammensat paa en særdeles hensigtsmæssig Maade, og det skal jeg tillade mig nærmere at paavise gennem de enkelte Paragrapher. Det hedder saaledes i § 23, at Overstattecommissionsen skal sammensættes af Amtmanden som Formand, 2 af Finantsministeren og 2 af Amtsraadet af dets Midte valgte Medlemmer. Der er altsaa 3 Medlemmer, som repræsenterer Statskassens Interesser, og 2, om hvilke man maastee vilde sige, at de repræsenterer de communale Interesser, men dette Sidste vil strax vise sig at være